

Iktatószám

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

791

Hely

Idő

1911

Személy

Szerző

Cím

A szórakozó Budapest

Forrás:

Pesti napló

Bp.

(Hely)

1911

X/12

(Idő)

(Köt. v. füz.)

A szórakozó Budapest.

Van ugy néha az ember, hogy este hét órakor azzal az eltökélt szándékkal megy le az utcára, hogy a mai estét kellemesen fogja agyonütni, a mai este a pihenése és a szórakozása lesz. A boldog pesti ilyenkor kimegy a körutra és az egyik sarkon szépen megáll a hirdető oszlop előtt, ahol a legszebben virító színekben adják tudtára, hogy mennyi gyönyörrel kecsegtet a földi lét ebben a városban, sőt a gyönyörök pontos helye, kezdete és óra is tájékoztatja a mulatni vágyó embereket. Tegyük föl tehát, hogy valaki „nézzük, hová lehet menni“ kiáltással odaáll a hirdető-oszlop elé és nyugodtan kezd válogatni a kínálkozó szórakozások között.

A hirdető-oszlop szolgálatkész utbaigazító és a válogatni akaró elé egyszerre odatárja Budapest valamennyi szórakozóhelyét. Az „embarras de richesse“ egyenesen megszédítő, a vörös, kék, fehér plakátok meglevenednek és kábító bőkezűséggel szórják a gyönyörűségeket. „Nézzük, hová lehet menni ma este“, — kérdezi a gyanutlan idegen és a hirdető-oszlopról olyan kábító választék tárul elébe, hogy képtelen választani, a feje zug már a sok ígért boldogságtól és nagyszerűségtől és most már az a gondolat gyötri, hogy hová nem lehet menni? Az egész hirdető-oszlop egyetlen nagy vásári kikiáltó, amely ezer meg ezer látnivalóval, érdekességgel és mulatsággal csalogat. Hová tiüntenek el a régi, szép, nyugodt hirdetések, a kis néger fiu a kakassal, amely Sunlight-szappannal akarja megmosdatni, az összefont karu Napoleon, aki írógéppel hódította meg a világot, a kedves pianino, amelyet fizethetek, bérelhetek és kidobhatok, az óriás-poloskák, amelyekből a legkönnyebben megszabadulhatok, a bájos fogsoru hölgy, aki Odollal mossa a száját, az elegáns amerikai

fiu, aki amerikai cipőt hord és az az ur, aki boldog, mert gummisarku cipővel rugták ki valahonnan? Hol vannak ezek a kedves dolgok, amelyeket az utcán mindig megnéztem és amelyekkel sose kellett törődnöm? . . .

Budapestén most már vásárolni se lehet semmit, Budapestén csak szórakozni lehet. A téli színházak színlapjai mellett ott vannak még a nyári színházak is, a ligeti Kis-színház, a Szinkör és a Müszinkör, a Városligeti Színház és — ami már a télbe való átmenetet jelenti — a Feld-féle gyermekszínház. De érdemes színházba menni, amikor annyi jót és szépet kínál az orfeum és a varieté? A Fővárosi sárga plakátjáról száz név vágódik a szemem elé, a Royal-Orfeum kedves kék plakátja hívogat. Steinhardt elragadó nevetésének nem tudok ellentállni, a Friedmann-Orfeum zsidó-operettet, a Folies Caprice pikantériát és a Nagy Endre-kabaret finomságot kínál. De nem, talán valami intimebb helyre megyek . . . A Palace-színpad, a Budapest-mulató, sőt a Pali-kávéház között is válogathatok, esetleg a Trocadéro és a Rákóczi-mulató között. Hová menjek, hová menjek, talán mégis a legokosabb lesz, ha valami finom koncertbe megyek el. A „Lyra“ mindjárt tiz hangversenyre kínál bérletet, tizen alul a filharmónikusok sem adják, vonósnégyes is lesz öt brüsszeli, csehek, Capet-kvartett, Sevcik-kvartett, már most törhetem a fejemet, hogy október harmadikán hová menjek: filharmónikusokhoz vagy Culp Juliához, aki maga énekel a Royalban, vagy Lyra-koncertre a Zeneakadémiába? . . . Nos és a Harmonia-koncertek és a híres triót és Friedmann Ignác Chopin-estéi . . . hová menjek inkább? . . . A hirdető-oszlop rögtön megfelel erre is: tessék a moziba menni! Igen, de melyikbe? Harminc mozi-

műsor eped felém az oszlopról, teljes műsor, mozi-szenzációk, Zigomár és Asta Nielsen, Apolló és Omnia és a Batthyány-Bioskop Budán és Projekto-graph és Edison és a Braga-szerenáták és hallhatlan és modern képek a „Nyugat“-mozgóban és hetenként háromszor új műsor az „Arany“-moziban . . . Valóban, lehetetlen választani . . . Nem volna okosabb elmenni egyszerűen egy zenés kávéházba? Dehogy nem, feleli a hirdető-oszlop és könyörtelenül ajánl rögtön a másik oldalon tiz kitünő zenés kávéházat. Mi tetszik, katonazene, cigányzene vagy orkeszter? Dombovári Babári Jóska a Cairo-kávéházban vagy katonazene a Wekerlében vagy saját házizenekar az Uporban . . . Ha pedig mindehez nincs kedvem, marad még egy sarok a hirdető-oszlopon, amely azt ajánlja, hogy tanuljak táncolni Saphirnál, Páncélnál, Eibenschütznel vagy ha jobban tetszik, Rókanál.

Hány millió lakosa van ennek a városnak tulajdonképpen, vagy hány százezer olyan gazdag ember, akinek semmi más dolga nincs, mint minden este színházba, koncertbe, orfeumba, kabaretbe, moziba és zenés kávéházba járni? Hány ember mulat itt éjszánkánként és hol vannak azok a százezrek és milliók, akik kitarják ezt a rettentő sok mulatóhelyet? Ugy látszik, nem igaz, hogy olyan szegény ez a város, ugy látszik éppen ellenkezőleg, Budapest a nagyszerű szórakozások városa. A hirdető-oszlop azt mutatja, hogy itt mindenki mulat és ha szegény is ez a város, de legalább jól él. Vagy talán éppen azért szegény, mert olyan jól él . . . Ez a kedves és előzékeny hirdető-oszlop egyuttal egy kitünő statisztika-anyag, amelynek a segítségével pompásan ki lehetne számítani, hogy mennyit kellene dolgozni, produkálni, keresni Budapest milliónyi népének, hogy ezt a sok-

mulató és szórakozó helyet kitarja. És hogy annak dacára, hogy kitarja és fölvirágoztatja Budapest ezt a sok kabaret, orfeumot és mozit és zenét és kávéházat és tánciskolát, — mennyit nem produkál és mennyit nem keres?